

Arrest

nr. 306 544 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 september 2005 toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker diende op 29 juni 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische minderjarige zoon.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 december 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 15 december 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.06.2023 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voornaam(en): K.(...) A.(...) I.(...)

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarige Belgische zoon, de genaamde A.(...) G.(...) G.(...) (RR.(...)) in toepassing van artikel 40ter, 52, eerste lid, 2 0, van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4 0 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. '

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen. Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- Twee foto's moeder en kind, twee foto's van moeder, kind en betrokkene samen en één foto van betrokkene en de referentiepersoon samen: dd. 25.01.2023
- Twee foto's van een persoon op een bed: dd. 27.03.2023. Het is niet duidelijk wie de persoon is of wat de context is van de foto. Bijgevolg wordt deze foto niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de band tussen vader en kind.
- Bewijs van inschrijving: aanvraag van een nieuwe identiteitskaart op naam van de referent dd. 06.04.2023.
- Attest inburgering Atlas op naam van betrokkene dd. 26.06.2023. Dit attest heeft geen relevantie ten opzichte van de aan te tonen band met zijn kind.
- Mobibkaart en bakkaart op naam van betrokkene. Het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee tracht aan te tonen.
- Overschrijvingen betrokkene naar de moeder van de referent B.(...) S.(...) in de maanden 08.2022 (50 EUR), 10.2023 (50 EUR), 01.2023 (30 EUR), 02.2023 (50 EUR), 06.2023 (50 EUR)
- Verklaring van de moeder van de referentiepersoon. Deze brief dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verklaring wordt niet ondersteund door objectieve bewijsstukken. De feitelijkheid en waarachtigheid kan niet worden gecontroleerd.
- Aanmeldingsformulier wachtlijst voor het schooljaar 2023-2024 op naam van de referentiepersoon.
- Verklaring van de moeder van de referentiepersoon waarin zij schrijft dat betrokkene een klein bedrag ontvangt voor hun zoon te ondersteunen. Het is niet duidelijk wanneer deze verklaring werd opgemaakt.

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Wat de financiële band betreft, dient te worden opgemerkt dat deze niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene maakte weliswaar op bepaalde momenten een klein bedrag over aan de moeder van de referentiepersoon, maar men kan bezwaarlijk stellen dat deze steun regelmatig en stabiel was, wat toch mag verwacht worden van een onderhoudsbijdrage voor een gemeenschappelijk kind. Zo werd er in augustus 2022 een bedrag overgemaakt, in september 2022 werd er niets overgemaakt. Daarna schreef betrokkene weer geld over in oktober 2022. Vervolgens ontving de moeder van de referentiepersoon pas opnieuw een beperkt bedrag in januari en februari 2023. Daarna werd er weer verschillende maanden klaarblijkelijk geen geld overgemaakt tot de maand waarin betrokkene zijn aanvraag gezinshereniging opstartte.

Verder beschikken we over enkele foto's van 25.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon samen waren in het bijzijn van de moeder van het kind. Het spreekt voor zich dat één enkele ontmoeting allerminst getuigt van een band tussen vader en kind. Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Dit kan

niet vastgesteld worden op basis van enkele foto's genomen tijdens een ontmoeting tussen beide, noch vormt het feit dat de referentiepersoon sinds 13.03.2023 de achternaam van betrokkene draagt hier een bewijs van. De verklaring van de moeder van het kind dat betrokkene geregeld activiteiten zou doen met zijn kind reeds voor de DNA test wordt niet ondersteund door enige bewijslast. Het gesolliciteerd karakter van de verklaring kan niet worden uitgestoten. Het kind is intussen bijna 15 jaar. Indien betrokkene daadwerkelijk betrokken is en is geweest bij de opvoeding van zijn kind en voorziening van zijn dagdagelijkse zorgen, is het redelijk te stellen dat hij hier meer overtuigend bewijsmateriaal van had kunnen voorleggen.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om te kunnen vaststellen dat er wel degelijk van een gezinsleven sprake is tussen aanvrager en referent.

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt. Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 24 januari 2024 werd verzoeker in kennis gesteld van de nota met opmerkingen. Verzoeker uitte op 31 januari 2024 de wens om een synthesesmemorie in te dienen die op 8 februari 2024 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad in beginsel uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet bevat evenwel de vereiste dat in de synthesesmemorie *"alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij zich in haar synthesesmemorie niet mag beperken tot het letterlijk herhalen van de middelen uit het gedinginleidend verzoekschrift, tenzij zij hierbij een repliek voegt op de nota met opmerkingen. Zoniet, dan handelt de verzoekende partij louter dilatoir. Het is immers de bedoeling dat de Raad uitspraak kan doen op basis van één procedurestuk (cf. RvS 14 februari 2017, nr. 237.371). Daarnaast dient een middel in principe in het inleidend verzoekschrift te worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Een middel is bijgevolg ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien hieraan in latere procedurestukken, zoals in de synthesesmemorie een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901).

2.4. De Raad stelt vast dat de synthesesmemorie, in vergelijking met het gedinginleidend verzoekschrift, de hieronder weergegeven uiteenzetting bevat betreffende artikel 12 van het IVRK en de rechtspraak van het EHRM, die veel uitgebreider is dan de uiteenzetting dienaangaande in het gedinginleidend verzoekschrift:

"(...)

Dat artikel 12 IVRK luidt als volgt :

"... Lid 1 De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

Lid 2 Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Dat nog in de bestreden beslissing, noch in de memorie die wordt neergelegd, ook maar enige motivatie wordt gegeven waarom men de zoon van verzoeker, nochtans betrokkene en belanghebbende in de procedure, niet werd gehoord.

Dat het een positief rechtelijke verplichting is, opgelegd in een verdragstekst met rechtstreekse werking, dat de mening van de minderjarige wordt gehoord.

Dat verzoekers zoon werd nooit in de gelegenheid gesteld werd gehoord te worden, laat staan dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “passend belang” heeft gehecht aan de mening van de zoon van verzoeker.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mening van de zoon van verzoeker zelfs niet kent;

Dat dit een apert gebrek in de materiële (maar ook in de formele) motiveringsverplichting is;

Dat nergens uit blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog maar de moeite heeft genomen om acht te slaan mening van de zoon van verzoeker, maakt dat de beslissing niet conform artikel 12 van het IVRK is getroffen, en evenmin conform artikel 931 Ger wb, dat gestalte geeft aan de verplichting die volgt uit artikel 931 IVRK;

Dat uit de brief van de zoon van verzoeker die werd bijgevoegd, minstens blijkt dat hij een belang hecht aan zijn vader en het uiteraard voor hem een enorm manco zou zijn, mocht zijn vader niet in de buurt zijn;

Dat dit de band die verzoeker heeft met zijn zoon uiteraard ernstig zou schaden en dat als gevolg van de schending van artikel 11, ook artikel 8 EVRM geschonden wordt;

Dat bovendien de Rvv reeds oordeelde dat indien ouders niet samenwonen met hun kinderen, dit niet ipso facto betekent dat er geen gezinscel zou zijn (RvV 31 mei 2022, nr. 273.526)

“Artikel 8 van het EVRM vereist niet dat de ouder samenwoont met het minderjarige kind om een beschermenswaardig gezinsleven vast te stellen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt alleen in uitzonderlijke omstandigheden de band tussen een ouder en een minderjarig kind als verbroken. Verzoekster woont niet samen met haar kind, maar heeft wel een omgangsregeling. Dat zij niet met het kind samenwoont, staat niet in de weg dat er een gezinscel bestaat.”

Dat ook het EHRM het hoger belang van het kind overneemt in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoek plicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. (Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uitspeelt dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft)

Dat het EHRM ook in het Grote Kamer arrest (Strand Lobben e.a. t Noorwegen, no. 37283/13, van 10 september 2019, §§ 202-213, en uitgebreid geciteerd in Abdi Ibrahim) de standaard heeft uiteengezet om het hoger belang van het kind af te wegen.

Dat daaruit blijkt, dat uit artikel 5, 8 en 9 van het IVRK volgt dat het essentieel is dat de overheid erover waakt dat de banden van het kind met zijn familie worden onderhouden, behalve indien deze familie bijzonder ongeschikt is, en die banden enkel kunnen doorgehaald worden in extreme omstandigheden, en dat de overheid er alles aan moet doen om familierelaties te bewaren en waar mogelijk naar hereniging van de familie toe te werken.

Dat het EHRM deze beslissing trof in een zaak waar kinderen in pleegzorg waren geplaatst, daar waar verzoeker nog altijd, samen met zijn ex partner, zelf zorg draagt voor zijn zoon;

(...)”

Daarnaast merkt de Raad op dat deze uitbreiding van het enig middel uit het verzoekschrift niet kan worden gelezen als een repliek op de nota met opmerkingen die door de verwerende partij op 24 januari 2024 werd ingediend. In de gehele synthesesmemorie kan overigens nergens een repliek worden gelezen op de tegenargumenten die door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen werden aangevoerd.

2.5. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker geconfronteerd met de vaststelling dat de neergelegde synthesesmemorie niet wetsconform is. De raadsvrouw beweert initieel dat de synthesesmemorie wel degelijk een repliek op de nota met opmerkingen bevat, maar zij duidt niet concreet aan welke passage uit de synthesesmemorie als een repliek zou kunnen worden gekwalificeerd. Bijgevolg besluit zij zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.6. De Raad stelt ambtshalve vast dat het enig middel uit het gedinginleidend verzoekschrift in de synthesesmemorie wordt uitgebreid en dat dit geen element betreft waarvan de grondslag slechts naderhand gekend was. Bovendien bevat de synthesesmemorie geen repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De door verzoeker neergelegde synthesesmemorie voldoet derhalve niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet.

2.7. Deze vaststelling leidt tot de verwerping van het beroep (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 17 december 2014, nr. 229.585).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------